

Επιστρατεύω τούς Κορδονάτους,
τούς κοιλάρδες και ντιλικάτους,
στέλλω μηνύματα, σφιδά τρομπηταίς,
και πύο κι Ιρχομαι μί τής μπαρμπέταις.

Νίσο πολίμου κακοί μελαδές,
επήρα όρφο, δέν σταματού,
Σταυρατοί μου ρουσταναλάδες
μάρς μί τόν γέρο Σταυρατά.

Δώστε μου κρένος, δώστε μου κέσκα,
βάλτε μου ρίσι του κύρ Παλάσκα,
φέρτε βλαχόκαλοτσις και λιέρας τρέλλα,
φέρτε του Μπούτουνα τήν ρουσταναίλα.

Και σύ, Κοιμώ μου, βγάλε τήν κλάρα,
πού νά τούς πιάση κρούα τρομπέρα.
Έα τών πικρών για τήν Θεωδωρα
σύρτε μί ζήλον και μί σπουδή,
άλλ' όμως κριμα πού λείπει τώρα
κι' ό Τουρκος Μπίης, ό Πετριδόη.

Αν είχα τύχη 'στη στρουγγα μίση
νά ξαναγύριζε, θέλαζα σήμα,
μύ πάνταρις του και μί τήν ρίσα
θέβγαίν' αγνώριστος ψηλά 'στό βήμα.

Και δέν θέ 'γνώριζε κανένα κόμμα
τόν Θεωδωράκη, τόν Θεωδωρή,
κι' όλοι τον θέλεγαν μί χάσπον στόμα :
εμώδς νάσαι τούτους μύ πάνταρι :

Κάτω τάνηφι μου, νιά γουατίτσι
κι' έλσο, Θεο μου, σιγά ψιλλίτσι.
Αδικος κόπος, λόγια χαμένα,
τόσο Κουβέρο εβάνει για σίνα.

Κι' ός τώρ' αν σ' έβρινα μίς 'στόν Νουμφάνα
κι' έπίξω λιμαζα μί τήν Κορδόνα,
θαβρώ πώς ήταν σπουδαίο ριόσκο
σύ νά κορδόνισαι κι' εγώ νά χάσω.

Νά ξαναμείνεσ μιν τό πετούσε
και ξαναρχίζω τας κατοπησεις.
Κάτω τάνηφι μου κι' έμεινα ζήτω,
πιάτου όδίδες για δακμυή,
πώς τό δάνειο, κι' αυτό φινίτο,
και τό Κορδών θέλει ψωμί.

Είλω τριγύρω τούς Κορδονίδας
μύ διαθεις σπαρκατιδας,
ρίξε, μού λένε, και τας όδίδες,
τάς λογομίας ινεκηπιταίς.

Ανήφι δόλιο, σύρς και κλάψη,
μάρς, Ασημάκη, μάρς, Αχλίλα,
και σύ απήριξ τήν νίκην γράψη
μύ τή στοιχία τή κεραλαία.

**Φαδουλλης και Περιελήτος,
ό καθένος νέτος σκίτος.**

Φ. — Έμουν 'στη δίχη, Περιελή, κι' έπήγα νά κρεπάρο,
κι' όσαν πού λίσ ό Σταβάρς, ό Νίρς, ή Ζαχάρω,

Ένορκος και συνήγορος,
 που 'πληλώσαν γρήγορος,
 πολὺς λαὸς κυρίαρχος ἐκ πάσης ἡλικίας,
 ὁ κροστάρης, ἡ Φιλιά, κ' ἡ Πρέσβυς τῆς Τουρκίας,
 παρῆν και πλῆθος γυναικῶν σάν νάταν σομαρὶς
 και τῶν ἐνόρκων Πρόεδρος ὁ κύριος Βορρὶς,
 οὐ μὴν παρῆσαν κ' ἄττασσι, χειρουργοί, σπαθωφόροι,
 και κέλλοι δικηγόροι,
 πρὸς δὲ κ' ὁ Παππαλεξανδρῆς, συνήγορος ἀκάματος
 τῶν κατηγορουμένων,
 που λέγεται και Λαγαρνής ἐκ τοῦ γνωστοῦ του δράματος,
 παιχθέντος μετ' ἑπαινῶν,
 κ' ἴνιστε δημογγορῆ
 σάν τοῦ Ζολᾶ τὸν Λαμπορὶ.

Πρὸς τούτους παρευρίσκοντο κ' οἱ δημοσιογράφοι,
 διαβολικὰ συνάρι,
 ὁ δὲ Σπιθάκης, Πρόεδρος τῶν Ἑστών γλυκὺς,
 ἦτο τῆς δικῆς Πρόεδρος, τῆς τῶσον τραγικῆς,
 Ἐπισταγγεὺς ὁ Καρατζᾶς, μὲ γλῶσσα που ζιρῖζει,
 ὅπου δὴν ἔγει κόκαλα και κόκαλα τσακίζει,
 ἂν θίλῃς δὲ και τοὺς λοιποὺς μὴν ἴματῃς ἱμίνα,
 μὲ δῶδαςσι τὰ πρακτικὰ τὰ στενογραφημίνα.
 Οὐχ ἦττον παρευρίσκοντο κ' οἱ δὲ Βασιλοκτόνοι
 κ' ἡ μούρη μου κ' ἰστρίνια κ' ἴγνινας λεμόνι,
 κ' ἡ δικὴ τέλος ἄρχισα, μὲ μίσησ' ὅτ' ἰλαροῦσι
 ἀδύνατον νὰ ὄῃ κανεὶς κ' ἀδύνατον ν' ἀκούσῃ.
 Θάνατος ἑπετέργιζε, θανάτου καταδικη,
 κ' ἰπάγωνε τὰ μέλη μου μυστηριώδης φρικη,
 κ' ἰνόμισα πῶς ἴδλεκα ἄμροστὰ μου λαμποτόμον
 και δίπλα τῆς τὸν δῆμον, ἐκελεστήν τὸν νόμον,
 και τοῦ Κερδῆτ' ἡ κεφαλὴ μακρὰν ἀπὸ τοῦ σῶμα
 ξεκόλλησε, βρὶ Περικλῆ, μ' ἰσῖνιο τοῦ μαχαίρι,
 κ' ἰγὼ σπαράζων ἔτραξε πρὸς τὸ σπαδάκον ἑτόμα,
 κ' ἰμιασε τὸ κεφάλι σου μὲ τὸ δέξ' μου χέρι,
 κ' ἴβαλα, Περικλίε, τὸ κεφάλι σου
 νὰ κἀνω τὸν Ἀγλίτο,

και τὸβλεπα και τὸβλεπα χωρὶς νὰ μὲ κωτῆ
 και τούκα εστραβοκίκαλο, τὶ τὰβλεπε αὐτῆ,
 και μὲ τὸ Στίμμα τὰβλεπε, τὸ μόνε μας κροῦτο,
 ἴβηκας και σὺ τῆν ἰσχυρὴ νὰ κἀνω τὸν Ἀρμόδιο,
 Τέτοια μὲ τρόμο τούβλεπα και τὰχα σάν χερμίνα,
 ἔταν αὐτὸ μ' ἰσῖνταξὶ μὲ μάττα γουρμωμένα,
 και τέλος πάντων Περικλῆ, τὸ λέγω και ἰγὼ,
 μ' αἰμα ὅτ' ἀμύτρα μ' ἔφετσα, μὲ τέρτυσα κ' ἰγὼ,
 και κατὰ γῆς τὸ ἴνισαξὶ κ' ἰγύρῃσ' ὅτ' οὐτῆ' μου
 νὰ ὄω και γῆς τὴν φαμίλια μου και εἰ τὸν ἑνομοκλιτῆ μου.

Π. — Γῆς δικὴ τίσιτα δὴν λέε, σάλῃρη τὸν διαβέλου.
 Φ. — Τὸ τί συνίθη κατ' αὐτῆν δὴν ἀκούσι κατέδου,
 και μήτε τὸν συνήγορο τὸν Παππαλεξανδρῆ,
 ποῦλε μὲ γλῶσσα καθόσο λῆνε σάν σῶσῃκα μὲ κεντρί.
 Ἐνόμισα τρυγῶρα μου πῶς βούλιεκα τὰ κλάθη,
 κ' ἰκ' τοῦ πολλοῦ μου κέρμου,
 μου φάνη και ὅτ' Ἀλαγαρνή σπαρῆ πῶς ἰσῖβλήθη
 διὰ τῆς λαμποτόμου.

Τὶ νὰ σοῦ πῶ, βρὶ Περικλῆ, σερῖζω και τὰ γῆνω,
 οἱ τραγικὰ δὴν ἔρχουσι, γῆς τραγικὸς δὴν κἀνω,
 κ' εἶναι γῆς μίνα τρυπτορῆς ὁ μαχαίρας ὁ δῆμος,
 ὅσο κ' ἂν εἶναι προσηγῆ, ὅσο κ' ἂν εἶναι τίμιος.

Π. — Κ' ἰγὼ ὅτ' ἀμύτρα σου φουῶ,
 εἰσαι τοιφούτης Κιῶντῆ...
 ἴβηκα πῶς λῆς ὅτ' ὄν ἡ Περνασσὸρ
 ν' ἀκούσι τὸ ἔλλοι πρόση,
 κ' ἰνὲ ἰνὸν ἰνὸν γὰδῆν...
 Σὰρ Παλλαδῶν, Σὰρ Παλλαδῶν.

Ἰβηκα, κιαζῆρω τὸν σορῶ,
 και σάν τὸν γάχα στέκο...
 φοροῖσι ἐμόνικε κῶμ ἰλ φῶ
 κ' ἄτλαζῶτο γελῖκο
 σάν ἰνὸν γῆς, σάν μόνον βιδᾶν...
 Σὰρ Παλλαδῶν, Σὰρ Παλλαδῶν.

Κ' ἡ σὰρ κ' ἡ μὰρ τῶν Γαλλικῶν
 και τῶν ἄρριταν θηλυκῶν,
 που θίλει σῖριτσα σάν κ' αὐτᾶ,
 μὲ τῶση γλῶκα τὸν κωτῆ,
 λῆς και νὰ τρώγῃ μπακλαδᾶν...
 Σὰρ Παλλαδῶν, Σὰρ Παλλαδῶν.

Μὰ διαβίδου μερικὸι
 πῶς εἰς τὸ θῆστρον ἴσαι
 ἀπὸ μαντῆς περιωπῆς
 θὰ γίνουσι τῶρα, τενακί,
 εἰκῶνς μὲγαλοπαιξί
 και κᾶτι σῆσῃσι πλαστικῆ,
 κοντολογίῃς ταμπλὸ βῆαν...
 Σὰρ Παλλαδῶν, Σὰρ Παλλαδῶν.

Και τῶρα δίδου, μὲν αἶτι,
 λίγο σπλιῆρι γῆς τιμῆ,
 και σῆσῃσι πλαστικῆς λαβὶ
 ὅτῃς σῆλῃς σου τ' ὄπαραβᾶν,
 και λίγῃ σ' ἔλου, παλαβί,
 Σὰρ Παλλαδῶν, Σὰρ Παλλαδῶν.

**Καὶ κημῖσῃσι τὸν κωμικῆς
 μὲ ἄλλους λόγους ἀγγλῆσις.**

Τοῦ Δευτερίου τοῦ γλαροῦ λαμποῦ Ἀρμολογιῶν,
 γνωστοῦ εἰς πάντα κύριον,
 τυχὸν δ' ἑπαινῶν βασιλῶν και ἑλῆστον βραβῶν,
 ἡ βασιλιε τὸν ἑπαινοῦσι,
 κ' ἑσπας μ' ἑκίμῃς μολοσῆ
 θὰ φακαλῶν τῆν βλογιᾶ καθ' ἑλῆστον τῆν βλογιᾶ.
 Ἐκεῖ μωσχάρι κἀνωτε προσημῆσι διαλεκτῶ,
 ὅτου Προσημῆς τῆν ὄδον ὄρ' ἀρῖνῶν ὄκτιο

Ἐσημῆς Παγκόσμιος και Νομισματικῆ,
 ἐκδότης καὶτῆς Χρῆσι και Μῆσῆς, τερακῆς διὰ κατ' ἔρος
 δὲ βῆανη περιποδοσῃσι κ' ἑπιστομικῆ
 δι' ἑλα τὰ νομισματῆ τῆς γῆς ἐκῆσῃσι.
 Εἰς διαλέκτους τέσσαρες θὰ γῆσῃσι τὸν γῆσῃσι,
 Διευθυντῆς δὲ ἀρῖνῶς ὁ Γῆσῃσι ὁ Σῆσῃσι.

Τοῦ Μῆσῆς τοῦ Ἀννίου τοῦ Ἐλενδῆς Νικῆς,
 μὲ κωμῖα πρώτης και πρῶμῃς τερακῆς,
 πολλῆσις διδασκῆσι κατ' ἔρος κ' ἄλλου μὲ κῆσῃσι
 και κἀνωτε τυχοῖσι τὸν ἑρῖνῶν τὸν πρῶτον.

Σῆμα Γιαννιτοκόβου ποιημᾶ κῆσῃσι κῆσῃσι,
 ἀπὸ τὸν Κάτω Κῆσῃσι, παθῶν ἑρῖνῶν ὄσλου.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΣ μας κατ' ἑρῖνῶν, ἑλα μέτρα και ρυθμῆ
 ὅτῃν Πινεκοτῶν τὸν ἑρῖνῶν, δεκαπέντε ἀρῖνῶν.

